

Juttusarjassa annetaan käytännönläheistä vinkkausta rauhankasvatuksen toteutukseen.

Rauhankasvatus on hieno sana, jota ei ole syytä hylätä, vaikei se ole ollutkaan muodissa sitten 1980-luvun. Sitä paitsi jokaisen meistä on hyvä harjoittaa rauhankasvatusta aina kun tilaisuus tarjoutuu. Kättilönä Rauhankasvatusneuvolassa toimii opettaja Hanna Niittymäki Jakomäen peruskoulusta.

RAUHAN- KASVATUS- NEUVOLA

OSA 8

HANNA NIITTYMÄKI

PAM PAM! TAPA SE!

MITÄ PYSSYLEIKEISTÄ PITÄISI AJATELLA

Voiko rauhanihminen antaa jälkikasvunsa osoitella toisia aseella? Hyökkääkö kunnan rauhanaktiivi puuttumaan jopa vieraiden lasten pyssyleikkeihin?

SOSIAALISESTA MEDIASTA KOOTTUJA AJATUKSIA PYSSYLEIKEISTÄ:

Kohtuullisia pyssyleikkejä ei kannata kieltää, mutta toisia kohti ei saa osoitella.

Olen elänyt tyttömaailmassa. Sitten sisareni sai pojan. Poika tulitti ja tulitti ja tähtäili. Poika sanoi olevansa hyvä ja tuhoavansa kaikki pahat.

"Hyvän puolella pahaa vastaan" ei ole toimiva argumentti, koska niinhän kaikki aina ovat, leikeissä ja oikeasti – ja silti toisiaan vastaan.

Meidän sodan kokenut mummo asui meidän kanssa kun oltiin lapsia ja sitä inhotti kaikki pyssyleikit.

80-luvulla keskusteltiin paljon siitä, miten noihin sotaleikkeihin pitäisi suhtautua. Yksi ajatus oli, että aikuinen menisi mukaan leikkiin ja koettaisi johdatella leikin tunnetasolla loppuun tilanteessa, jossa joku on ammuttu. Mitä sitten tapahtuu? Ei voi nousta ja alkaa leikkiä uutta leikkiä. Kun on kuollut.

Kieltäminen ei ehkä toimi. Tulos on yleensä päinvastainen. Muistan, että kun lapsena yritettiin rajoittaa, alettiin miettiä, miten rikkoa sääntöjä.

Mun kaveri, pasifistien poika, nakerteli itselleen näkärystä pyssyn, piirsi vihkot täyteen aseita ja on nyt Suomen parhaita aseasiantuntijoita.

Tosi mielenkiintoista on tutkimus rauhanomaisista kulttuureista ja siitä, miten ne kasvattavat lapsia. Yleistä on, että 1) väkivaltaa ei palkita mitenkään, ei edes huomiolla, ja 2) väkivaltaan turvautuminen ja äkkipikaisuus on tyhmää, pitkäpinnaisuus tosi hienoa.

Olenaisempaa kuin rajoitukset on asioista keskustelu.

Isien, vaarien ja naapurin setien pitää lopettaa puupyssyjen ym. sotalelujen veistely pikkupojille!

Omien poikieni pyssyleikeistä huolestuneena aloin kerran kesken leikin opastaa: "Kyllähän te ymmärrätte, että noin ei voi oikeasti toiselle ihmiselle tehdä?" Vastauksesi sain hölmistyneitä katseita ja toteamuksen: "Äiti, tää on LEIKKIÄ!"

LASTENTARHANOPETTAJA TUOMAS URHON AJATUKSIA:

Leikki itsessään on arvokasta. Me aikuiset haluamme usein arvioida leikkiä omista tarpeista ja arvoista käsin. Leikin oleellisin arvo on, että se on kivaa. Haastattelin lapsia taisteluleikeistä ja he kertoivat, että hauskin leikki on jännitys. Jännitys syntyy siitä, kun tapahtuu jotain odottamatonta ja odotetaan toisten hyökkäystä. Pyssy- ja taisteluleikeissä vastakkain ovat hyvät ja pahat. Asetelmat leikkeihin tulevat peleistä ja tv-sarjoista. Pääsääntöisesti hyvä voittaa ja lapsi saa kokea olevansa sankari ja pelastaja. Leikissä lapsi saa olla voimakkaampi ja vaikutusvaltaisempi kuin välttämättä omassa elämässään. *Pahuuden ja rumuuden käsittely on oleellinen osa ihmisenä kasvamista.* Mikä olisikaan turvallisempaa kuin kokeilla omaa pahuuttaan leikissä, jossa kaikkien kavereiden kanssa on sovittu toisen pahuudesta. Se ei satuta tai loukkaa toista. Silloin voi ampua toisen noin vain, koska samassa leikissä olevat ovat sopineet sen niin. Usein ammuttu herää henkiin tai muuttuu toiseksi hahmoksi. Yleensä lapsilla ei ole vaikeuksia erottaa leikkiä ja todellisuutta.